

Henseender saa »overlegne« Jytte Abildgaard, at hun kunde sidde her saa hjælpeløst angst som en lille Pige i en Troldekov. Ingen uden hendes Moder maaske, og hun tav.

Tys! Hun hørte igen Fodtrin dernede paa Gruset. Og dennegang hældede hun sig ikke frem for at se, hvem det var. Hun vidste det straks. Hun følte det paa sig endnu før hun havde genkendt Skridtene.

Der blev saa højtideligt stille inden i hende. Hun rørte sig ikke, bare lyttede til disse Skridt som var det selve hendes Skæbne, der her indhentede hende. Nu hørte hun ogsaa hans Stemme. Moderen var kommen ud for at tage imod ham. De maatte staa lige nedenfor hendes Vindu.

Endelig rejste hun sig og listede hen ved Siden af Vinduet for at kigge bag Gardinet. Ja, der stod han! En høj, skægget Herre med en lysegraa Sommerulster hængende løst over Selskabsdragten. En fremmed Mand. Godsejer Torben Dihmer altsaa. *Voi-là tout!* — Aa ja, hvor havde han forandret sig! Hvor var han bleven gammel! Det havde virkelig ikke været uden Grund, at han i sit Brev havde spøgt med at ville sende dem sit Fotografi »for at de ikke skulde blive altfor forskrækkede, naar de saae ham.«

Moderen holdt hans Haand med begge sine, og det Syn var hende imod. Men nu slap hun ende-